

KĀMA SŪTRA

COLOREAZĂ-ȚI CALEA SPRE EXTAZ

Corinne Bongrand - Léonard Anthony

Traducere din franceză de **Ianina Marinescu**

„O persoană care, stăpânind adevăratele principii ale acestei științe [...], nu va deveni sclava pasiunilor sale va reuși în orice lucru pe care îl va putea întreprinde.”¹ Cu aceste cuvinte își încheia, acum mai bine de două mii de ani, Vâtsyâyana, autorul *Kāma Sūtra*, cele șapte secțiuni ale operei sale despre arta îndrăgostiților și plăcerile erotice.

Această lucrare, aflată de mult timp în centrul intereselor mele personale, a fost în unele cazuri și o sursă de inspirație filosofică în activitatea mea de practicare a hipnozei și a meditației, apoi în activitățile pe care le desfășor în cadrul Mediphi, un colectiv ce reunește practicieni din diferite domenii.

Din discuțiile pe care le-am purtat cu cei care vin la mine, din atelierele de reflecție pe care le-am moderat și din dialogul pe care-l port cu ceilalți membri ai Mediphi, s-a născut constatarea că uneori e necesară crearea unei legături noi între sexualitatea noastră și dorința și pasiunea care o însoțesc. Evident că această problemă pe care și-o pun mulți dintre noi nu este nouă, însă își poate găsi rezolvarea acolo unde nu te aștepti, în locurile cele mai adânci ale imaginației și creativității noastre, a căror forță reală e adesea ignorată în lumea în care trăim.

După ce am traversat epoca frustrărilor și a iubirii curtenești, trecând prin era libertinajului și apoi prin revoluția

1. *Kāma Sūtra* de Vâtsyâyana Mallanāga (Editura Universitaria, București, 1990), p. 109, traducere de Monica Dragoș, realizată după ediția franceză (Paris, 1930, trad. de Isidorre Liseux). (N.red.)

sexuală, ne găsim astăzi aruncați într-o epocă eliberată de morală și de interdicții, scăldată în pornografia devenită normalitate, subjugată de presiunea comercială de a trebui să ne tratăm plăcerile la fel ca pe orice alt bun de consum: cu un clic. Când își descoperă sexualitatea, individul modern — femeia în aceeași măsură ca bărbatul — se orientează într-o direcție care pe Vâtsyâyana l-ar fi lăsat, cu siguranță, fără cuvinte. Altfel spus, deși rațiunea, studiul, cultura hrănesc încă îndeajuns diverse domenii ale vieții noastre, sexualității nu-i rezervăm niciuna dintre aceste trăsături atractive care ne diferențiază de alte specii. Lăsăm pur și simplu totul în seama instinctelor noastre primare, alimentate până la refuz de un marketing agresiv, fără să insuflăm viață *sufletului sensibil* care, dincolo de spațiu și timp, îi îngăduie minții să-l influențeze pe un altul cu care, aici poate, împărtășește esențialul a ceea ce unește două ființe pentru o clipă sau pentru toată viața.

E vorba practic de negarea animalității noastre, de ștergerea diferențelor care fac ca masculul dominant — deși sleit, în epoca modernă, de o serie de constrângeri — să fie atras ca de un magnet către „femeia sensibilă prin natura sa”¹. Cei mai mulți dintre noi am limitat această legătură atunci când am separat sexualitatea de funcția sa de pură reproducere. De fapt, rămânem singura specie care a procedat astfel, despărțind avântul dorinței de sexualitatea noastră reproductivă și acordându-le plăcerilor noastre un loc

1. Expresia nu este întocmai cea folosită de Vâtsyâyana, însă condensează în sens larg mai multe dintre cele folosite de acesta. (N.a.)

autonom, suprem. Această disociere ne-a deschis un nou câmp al explorărilor care e cu mult dincolo de cele câteva rotiri ale corpului.

Nici pentru Corinne Bongrand, nici pentru mine nu a fost la mijloc vreun miracol, iar aceste reflecții nu ne-au fost predicate de vreun erudit ascuns într-o peșteră din fundul Biharului¹. Am fost și noi pur și simplu niște adolescenți ai vremurilor noastre care, asemenea majorității, după ce am avut primele fantezii erotice alimentate de revistele ilustrate, am fost nevoiți să ajungem să ne uităm la filmul de sâmbătă seara de pe canalul codat, cedându-i imaginației dreptul să se refugieze cât mai departe de noi. Doar unii mai nenorocoși mai aveau câte o îndoială când nu reușeau să obțină criza de epilepsie salvatoare, care le permitea să se sincronizeze pe frecvența imaginilor codate.

În fața a ceea ce pe-atunci s-a afirmat a fi drept ritul forțat de trecere al educației sexuale a unei întregi generații, și unul, și celălalt ne-am simțit în dizarmonie cu intuiția noastră cea mai profundă. Pe unde își croiau drum gestul, mișcarea, poziția care aveau datoria să însoțească emoția, intenția și trezirea simțurilor? Ce mai rămânea din toată poezia care susținea primele sentimente născute din intensitatea misterioasă a unui schimb de priviri? Erau toate astea blocate pentru totdeauna într-un spațiu „fără sex“, adică *ante-sexual*?

1. Zonă din estul Indiei. (N.tr.)

